

„Ашикъ Митре, и ашикъ Стефане
Віе сте ми два браќа рогени!“
Митре'ица Митрета фатила,
Стефо'ица Стефана фатила;
'И фатиле и любовь нагушкале.

69.

Стефанъ и Дели Магдалена.

Отъ Панагюрище.

Зажени са Стефанъ харенъ юнакъ,
Та заиска дели Магдалена;
Магдалена плаче, та го не ще, —
„Не ща, мамо, Стефанъ харенъ юнакъ,
Че сѣмъ азе поюнакъ одъ него.“
Майчица си Магдалени дума:
„Я си земи Стефанъ харенъ юнакъ,
Кога бѣде Стефану свадба-та,
Ти са стори премлада умряла,
Асѣ да викна, та да та оплача.“
Послуша ѿ дели Магдалена,
Та е зела Стефанъ харенъ юнакъ.
Кога било Стефану свадба-та,
Си калеса Стефанъ харенъ юнакъ
Сто кумове, сто старисватове,
И два мина премлади девере.
Премени ги Стефанъ харенъ юнакъ
Кумове-те вовъ алено,
Девере-те вовъ зелено,
Сватове-те вовъ шарено,
Самъ си Стефанъ вовъ златено.
Трѣгнѣла свадба голяма,
Конъ до конъ, кола до кола,
Сами Стефанъ вовъ талига,
Сестра му рада при него.
Искачи са дели Магдалена,
Искачи са на високи чардакъ,
Та погледа отъ джамлій пенджера,
Та си виде Стефанъ харенъ юнакъ,